

26/8

Diplomatiskt slöseri

De oerhört höga lönerna på en rad diplomatiska poster har tidigare diskuterats i Dagens Nyheter — att en speciell levnadsstandard är påkallad inom utrikesrepresentationen förnekas inte, men väl att mångdubbel högre arvoden är behövliga än för andra svenska ämbetsmän. Lördagens uppgifter om resekostnader i samband med Vendelaffären fäster uppmärksamheten på en annan form av slöseri inom utrikesförvaltningen. Många tiotusental kronor används för blott resor och omplaceringar under loppet av ett och ett halvt år på grund av att utrikesministern irriterats av att en objektiv och på intet sätt skadlig redogörelse för 1948 års revolt i Bogotá av hr Vendel publicerats i svensk press.

De täta, kostsamma och i många fall till synes blott av ett slags cirkulationsprincip motiverade förflyttningarna inom utrikesförvaltningen är över huvud ett problem. Goda exempel föreligger från i somras. Ett sändebud sändes från Lima i Peru till Canberra i Australien, ett annat från Ottawa i Kanada till New Delhi i Indien, ett tredje från Teheran i Persien till Lima. I alla dessa fall måste förflyttningen innebära att en man som efter några års arbete på en plats kan antas ha förvärvat den erfarenhet som gör honom kompetent för sin post skickas till ett annat ställe — så avlägset som tänkas kan — för att vid relativt hög ålder sätta sig in i totalt nya förhållanden. Att unga män får färdas på denna diplomatiska karusell är rimligt; de kan därigenom erhålla ett slags allmän insikt som är av värde livet igenom. Men att systemet med täta förflyttningar tillämpas intill pensionsåldern te sig som en slött bevarad rutin. För vilken post tränar man

egentligen dessa herrar, som vid 50 år kommer till Kina, vid 55 till Sydamerika och vid 60 till Australien? Är man rädd för att våra ministrar på några år blir så insyltade i ett främmande land att de inte längre kan sköta sitt arbete? Är det små steg inom en underligt illusorisk hierarki som transporterarna betyder, eller är det fråga om att bereda omväxling i ett enformigt yrke?

Under alla förhållanden är detta ett slöseri med pengar och arbetskraft. Var och en vet att en minister — helt naturligt — ofta behöver minst ett par år på en post för att göra ett gott arbete och att kringskickandet därför medför en sänkning av diplomatins effektivitet.